

Tiecoties dzīvot saskaņā ar mūsu vērtībām:

ĒTIKAS KODEKSS
“Caritas Internationalis” dalīborganizācijām¹

IEVADS

“Caritas Internationalis” darbu motivē, orientē un definē Svētie Raksti, Katoliskās Baznīcas maģistērijs un tradīcija, kā arī mīlestības pilnas attiecības ar cilvēkiem, kuriem ir nepieciešama palīdzība². ““Caritas” ir Baznīcas glāsts tās cilvēkiem”³, un tā ietver sevī preferenciālās opcijas priekš tiem un ar tiem, kuri ir nabadzīgi, atstumti un izslēgti no sabiedrības. “Caritas” cenšas nodrošināt cilvēka personas integrālu attīstību un atvieglot ciešanas, kuras izraisa dabas katastrofas, konflikti un netaisnība.

“Caritas Internationalis” iekšējo noteikumu pants Nr. 1.3 skan šādi: “Dalīborganizācijām ir jāizpilda standartu minimums pārvaldīšanas, organizatoriskas infrastruktūras, finansiālā dzīvotspējīguma un atbildības jomās, kā arī jānodrošina atbilstība attiecībā uz uzvedības ētiskajiem kodeksiem, kā to ir noteikusi pārstāvju padome. Tās saglabā autonomiju savā juridiskajā, finansiālajā un līgumiskajā statusā.”

Turklāt bez statūtiem un iekšējiem noteikumiem, kas nosaka kanonisko tiesisko regulējumu “Caritas Internationalis”, ir tikuši izstrādāti vairāki standarti un vadlīnijas konfederācijas darbam, tajā skaitā - šie, kuru statuss nav mainījies:

- “Caritas” Partnerības pamatprincipi (2003.g.).
- “Caritas Internationalis” bērna aizsardzības politikas pamatnostādnes (2004.g.).
- “Caritas Internationalis” pamatprincipi attiecībā uz militārajām personām (2006.g.).
- “Caritas Internationalis” pamatprincipi par vides taishnīgumu (2006.g.).
- “Caritas Internationalis” vadlīnijas ārkārtējās nepieciešamības gadījumiem (2007.g.).
- “Caritas Internationalis” minimālais standarts (jāapstiprina).

“Caritas Internationalis” ir arī parakstītājs:

- Starptautiskā Sarkanā Krusta un Sarkanā Pasmēness kustības Uzvedības kodeksā un nevalstisku organizāciju Uzvedības kodeksos,

¹ „Caritas Internationalis” ir globāla konfederācija, kura sastāv no 164 Katoliskās Baznīcas nacionālajām dalīborganizācijām, nodrošinot humanitāru atbalstu, attīstību, sociālus pakalpojumus un aizstāvību kādās 200 pasaules valstīs un teritorijās.

² „Kad jūs satiekat kādu, kuram ir lielāka vajadzība, jūsu sirds sāks kļūt plašāka, plašāka, plašāka! Tāpēc ka mūsu sanākšana kopā palielina mūsu spēju mīlēt – mūsu satikšanās ar citu cilvēku paplašina mūsu sirdi. Dariet to!”, Pāvests Francisks, video vēsts Sv. Kajetāna svētkos, 2013.gada 7.augusts, <http://www.zenit.org/en/articles/pope-francis-message-for-the-feast-of-saint-cajetan>

³ Pāvesta Franciska uzruna “Caritas Internationalis” pārstāvju padomei, 2013.gada 17.maijs, <http://www.caritas.org/about/PopeFrancisInspiresCaritasLeadership.html>

- pie Sphere projekta Humānās hartas un standartu minimuma kataklizmu gadījumiem.

Bez tam, būdams galvenais tīkls humanitārajā un attīstības kopienā starptautiskā līmenī, "Caritas Internationalis" cenšas aktīvi uzlabot savu darbu un attīstoties –iekļaut savā darbībā noderīgu praksi.

Turpmāk izklāstītais Ētikas kodekss balstās uz un apkopo vienā normatīvajā paziņojumā iepriekš minētās vērtības un principus, sastāda visu aptverošas ētiskās pamatnostādnes, un tiek sagaidīts, ka visi locekļi un darbinieki⁴ tās stingri ievērotu. Visā savā darbā "Caritas Internationalis", tās organizācijas un personāls tiecas īstenot šīs vērtības un principus, tādējādi aktīvi liecinot par Kristus līdzjūtīgo klātbūtni pasaulē.

"Caritas Internationalis" standartu minimums dod norādes, kā šim Ētikas kodeksam ir jātieks skaidrotam un iekļautam organizācijas politikā un uzvedībā, kā arī ietver procedūru, lai novērtētu dalīborganizāciju atbilstību. Dokumentā "Uzvedības kodekss "Caritas Internationalis" dalīborganizāciju darbiniekiem" tiek aprakstīta uzvedība, kas tiek sagaidīta no visiem "Caritas" darbiniekiem.

"Caritas Internationalis" ir pārliecināta, ka vairums dalīborganizāciju un personāla rīkojas pēc vislabākās sirdsapziņas un godīgi, īstenojot šī Ētikas kodeksa vērtības un principus, tā ka nav nepieciešamības to īpaši skaidrot nevienam. Šis dokuments ir vadoša norma "Caritas Internationalis" dalībniekiem un personālam visos līmeņos. Kaut arī ar šī Ētikas kodeksa palīdzību mēs nodrošinām lielāku skaidrību un saskaņu visā konfederācijā, tomēr, pāri visam - lielāku skaidrību un saskaņu saistībā ar tās identitāti un eklesiālo misiju. No "Caritas" konfederācijas biedriem tiek gaidīts vai nu - i) pieņemt (pārņemt) šo Ētikas kodeksu un darbības principus, kā tas rakstīts, vai arī - ii) pielāgot to savām organizācijām, nodrošinot saskaņu starp abiem variantiem. Ir paredzēts, ka diecēžu "Caritas" arī pieņems šo Ētikas kodeksu, taču, ja tas nav iespējams, jo realizācijas programmu ir pārņēmusi diecēze vai citi partneri "Caritas Internationalis" biedru vārdā, tad otrajam variantam caur īpašu vienošanos ir jānodrošina, ka šis standartu minimums tiks pielietots atbilstošā veidā.

Šo kodeksu ir jāietver nacionālajā vai diecēzes "Caritas" cilvēkresursu politikā, un šo organizāciju darbiniekiem ir jāsaņem Ētikas kodeksa kopija, ir jātieks apmācītiem saskaņā ar Kodeksu un viņiem ir jāprasa rīkoties saskaņā ar to.

VĒRTĪBAS UN PRINCIPI

Visa cilvēka dzīve, no ieņemšanas brīža līdz pat dabiskai nāvei, ir sakrāla. Tā kā ikviens vīrietis un sievietē ir veidoti pēc Dieva tēla un līdzības, viņiem piemīt unikāla cieņa, tā ka viņi "ir pārāki pār visām lietām, un viņu tiesības un pienākumi ir universāli un neaizskarami"⁵. "Pēc savas iekšējās būtības cilvēks ir sabiedriska būtne, tāpēc viņš nevar dzīvot un attīstīt savu potenciālu bez attiecībām ar citiem cilvēkiem"⁶. "Viss sociālajā dzīvē ir tās nepārprotamā galvenā varoņa – cilvēcīgās personas izpausme"⁷, kurš [cilvēks] "nekādā ziņā nav sociālās dzīves objekts vai pasīvs elements, bet gan ir un mūžīgi jāpaliek par tās subjektu, pamatu un mērķi"⁸. "Šī sociālā kārtība prasa nemītīgu pilnveidošanos. Tai ir jābūt

⁴ Šī Ētikas kodeksa ietvaros jēdziens „darbinieki” vai „personāls” attiecas uz valdes locekļiem, algotajiem darbiniekiem, brīvprātīgajiem, konsultantiem un visiem tiem, kuri darbojas kā Konfederācijas pārstāvji visos līmeņos.

⁵ Vatikāna II Koncils, Pastorālā konstitūcija par Baznīcu modernajā pasaulē: "Gaudium et Spes", #26, http://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_const_19651207_gaudium-et-spes_en.html

⁶ Ibid, 12.pants

⁷ Katoliskās Baznīcas katehisms, #106

⁸ Pijs XII, 1944.gada 24.decembra radio vēsts, 5: AAS 37 (1945.g.), 12

balstītai patiesībā, uzceltai taisnīgamā un mīlestības atdzīvinātai; brīvībā tai katru dienu ir jāaug lielāka cilvēciskā līdzsvara virzienā.”⁹

Cilvēciskā cieņa un personas sociālā daba ir pamats un arī inspirācija tai sabiedrības morālajai vīzijai, kura tiks sasniegta, ja mēs ievērosim sekojošus principus un vērtības.

Vērtības

1. **Taisnīgums:** atsaucoties uz ticības pamudinājumu, mēs cenšamies veidot taisnīgu morālu kārtību un “pareizas attiecības” savā dzīvē, kā arī organizācijās un kopienās, kurās mēs strādājam, tāpat arī visā Dieva radībā. Mēs atbalstām, kalpojam un aizstāvam tos, kuri cieš trūkumu un ir izstumti no sabiedrības, palīdzot viņiem pārveidot sabiedrības, kurās viņi dzīvo, un struktūras, kas padara viņus par nabagiem.

“Sociālo taisnīgumu sabiedrība nodrošina tad, ja rada apstākļus, kas ļauj gan apvienībām, gan katrai atsevišķajai personai saņemt to, kas tai pienākas saskaņā ar tās dabu un aicinājumu. Sociālais taisnīgums ir saistīts ar kopējo labumu un varas īstenošanu.”¹⁰

2. **Kopējais labums:** cilvēciskas cieņas izbaudīšana un spēja augt un veidoties kopienā ir atkarīga no tā, kā mēs organizējam savu sabiedrību sociāli, reliģiski, kulturāli, ekonomiski, ekoloģiski, tiesiski un politiski. Mēs darbojamies Katoliskās Baznīcas universālajā komūnijā un ar citām reliģiskām tradīcijām, valdībām, plašāku civilo sabiedrību ar tiesībām aizstāvēt cilvēka cieņu, pildīt individuālās un sociālās tiesības un atbildības, kā arī veicināt kopējo labumu.

“Sabiedrība, kuras mērķis un vēlme ir palikt kalpošanā cilvēkam visos līmeņos, ir tā, kuras primārais uzdevums ir katra atsevišķa cilvēka un visu cilvēku labums kā kopējais labums. Cilvēka persona nevar rast piepildījumu pati sevī, t.i., ārpus fakta, ka tā eksistē “ar” citiem un “priekš” citiem.”¹¹ Kopējais labums vienmēr ir orientēts uz daudzu cilvēku progresu: “Lietu kārtība vienmēr pakļaujas cilvēkiem un nevis otrādi”¹².

3. **Cilvēka integrālā attīstība:** mēs skatām attīstību kā tādu, kas ir balstīta uz cilvēka personas holistisku izpratni, kā arī ņemot vērā kontekstu un cilvēka pieredzi ģimenē un plašākā sabiedrībā, un šī ņemšana vērā nozīmē aptvert garīgus, psiholoģiskus, emocionālus, fiziskus, materiālus un ekonomiskus elementus. Savā darbā mēs tiecamies uz visa cilvēka un visas sabiedrības izaugsmi, pārveidojot netaisnīgas sociālās sistēmas. Mēs nodrošinām stipru un konsekventu saistību starp sniegtās palīdzības, rehabilitācijas un attīstības komponentiem.

“Lai būtu autentiska, [attīstībai] ir jābūt labi izvērtai; ir nepieciešams, lai tā veicinātu katra cilvēka, kā arī cilvēka kā veseluma attīstību... Cilvēks ir patiesi cilvēciska būtne vienīgi tad, ja viņš ir savas rīcības kungs un tiesnesis par tās vērtīgumu, tikai tad, ja viņš ir sava paša progresā arhitekts. Viņam ir jādarbojas saskaņā ar Dieva doto dabu viņam, brīvi pieņemot tās potenciālus un tās prasības no viņa.”¹³

4. **Līdzjūtība:** būdami piederīgi vienai cilvēku ģimenei, mēs esam dziļi ieinteresēti citu cilvēku ciešanās, un mūsu morālais pienākums ir respektēt humanitāro imperatīvu un uz to reaģēt. Šis pienākums ir ļoti centrāls gan mūsu kā katoliskas organizācijas identitātei, gan mūsu piederībai pie

⁹ “Gaudium et Spes”, #26

¹⁰ Katoliskās Baznīcas katehisms, #1928

¹¹ Pontifikālā padome par taisnīgumu un mieru, Baznīcas sociālās mācības kompendijs, #165, Libreria Editrice Vaticana (2005.g.)

¹² “Gaudium et Spes”, #26/3

¹³ Pāvests Pāvils VI, “Populorum Progressio” - Par cilvēku attīstību, #14 un 34 (1967.g.),

www.vatican.va/holy_father/paul_vi/encyclicals/documents/hf_p-vi_enc_26031967_populorum_en.html

cilvēku ģimenes. Tādējādi, kā starptautiskas kopienas locekļi, mēs apzināmies savu obligāto pienākumu dot humanitāru ieguldījumu un apzināmies citu cilvēku pienākumu nodrošināt mums netraucētu pieeju mūsu obligātā pienākuma īstenošanā.

„Kristīgā programma „Labā Samarieša programma” (Jēzus programma) ir „sirds, kura redz”. Šī sirds redz, kur mīlestība ir nepieciešama, un rīkojas attiecīgi.”¹⁴ Kā Jēzus mums ir teicis: „Patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši”¹⁵. (Mateja 25:40)

5. **Priekšroka nabadzīgajiem un apspiestajiem:** saskaņā ar Jēzus Evaņģēliju, mēs izvēlamies būt kopā ar nabadzīgajiem, izstumtajiem un apspiestajiem. Mēs esam apņēmušies cīnīties ar necilvēcīgo nabadzību, kas laupa cilvēka cienīgumu, pašcieņu un cilvēcīgumu. Mūs vada kristiešu Svētie Raksti darbā par apspiesto brīvību, taisnīgu zemes augļu sadali un centienos palīdzēt atstumtajiem pašiem uzņemties atbildību par savu izaugsmi. Mēs uzņemamies nabadzīgo lietas kā paši savas un esam viņiem blakus. Ejot līdz šādai pakāpei, mēs stāvēsim viņiem blakus viņu vajadzībās un konfrontēsīm netaisnību, ar ko viņi sastopas.

„Vai drīzāk tā nav gavēšana, kāda Man patīk, proti: kad atraisa jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu? Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb un neatraujies no sava tuvāka.”¹⁶ (Jesajas 58:6-7)

„Cīņa pret nabadzību rod stingru motivāciju Baznīcas izvēlē vai priekšroku dodošā nabadzīgajiem mīlestībā.”¹⁷ „Uz nabagiem nav jāskatās kā uz problēmu, „bet gan kā uz cilvēkiem, kuri var kļūt par galvenajiem jaunas un daudz humānākas nākotnes cēlējiem priekš visiem”.”¹⁸

6. **Cieņa:** mēs cienām reliģiskās tradīcijas, kultūru, struktūras un paražas tik tālu, cik tās vairo un atbalsta cilvēka personas cieņu.

„Taisnīga sabiedrība var kļūt par realitāti tikai tad, kad tā balstās uz cilvēka personas pārdabisko cieņu.”¹⁹

7. **Solidaritāte:** mēs darbojamies solidaritātē ar cilvēkiem, kuri ir nabadzīgi un atstumti, tādējādi sasniedzot miera, taisnīguma un cilvēciskās attīstības augļus. Solidaritāte mūs vieno kopīgajā pasaules veidošanas vīzijā, kurā visi cilvēki saņem to, kas viņiem pienākas kā Dieva dēliem un meitām.

„Solidaritāte īpašā veidā izgaismo cilvēka personas būtisku sabiedrisku dabu, visu cilvēku vienādu cieņu un tiesības, kā arī individuālu cilvēku un tautu kopīgo ceļu uz aizvien ciešāku vienotību.”²⁰

¹⁴ Pāvests Benedikts XVI, „Deus Caritas Est”, #31 (2005.g.), http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/encyclicals/documents/hf_ben-xvi_enc_20051225_deus-caritas-est_en.html

¹⁵ Mateja evaņģēlijs 25:40

¹⁶ Jesajas grāmata 58:6-7

¹⁷ CF Jānis Pāvils II, uzruna trešajā Latīņamerikas bīskapu ģenerālajā konferencē, Puebla, Meksika, 1979.gada 28.janvāris, I/8: AAS 71 (1979.g.), 194-5

¹⁸ Jānis Pāvils II, vēsts Pasaules Miera dienā 2000.gadā, 14: AAS 92 (2000.g.), 366

¹⁹ *Ibid*, 132

²⁰ Pontifikālā padome par taisnīgumu un mieru, Baznīcas sociālās doktrīnas kompendijs, #192, http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/justpeace/documents/rc_pc_justpeace_doc_20060526_compendio-dott-soc_en.html

Principi

1. **Partnerība:** „autentiska partnerība nozīmē ilgtermiņa saistības nosprausto mērķu īstenošanā. Autentiskā partnerība balstās kopīgās vērtībās, stratēģijās un informācijā. To raksturo godīga atgriezeniskā saite, kopīga plānošana,

pavadība, caurskatāmība un atbildīgums no abām pusēm, un patiesa atvērtība, un jūtīgums uz citu vajadzībām, jūtām, ekspertīzi, pieredzi un viedumu. Tā ir balstīta abpusējā cieņā, uzticēšanās esamībā un labvēlībā. Efektīva partnerība rada solidaritāti starp dalīborganizācijām, citām organizācijām, kuru vīzija ir kopīga ar mūsējo, un ar kopienām un cilvēkiem, ar kuriem mēs strādājam.”²¹

„... „Caritas Internationalis” nodrošina sadarbību starp tās locekļiem bez viņiem pienākošas autonomijas ierobežošanas, veicot iedrošināšanas, koordinēšanas, pārstāvības un produktivitātes paaugstināšanas darbības.”²²

2. **Subsidiaritāte:** mēs nodrošinām, ka vara, lēmumi un atbildība tiek nodoti zemākajam līmenim, kurā tie var tikt izmantoti pareizi. Rīkojoties šādi, mēs centīsimies paplašināties un augt, ņemot vērā un pielietojot vietējo cilvēku spējas, talantus un vietējos resursus. Mūsu kā „Caritas” identitātes centrālais elements ir valsts, diecēzes un draudzes locekļi, un mēs visi centīsimies dot ieguldījumu un stiprināt viņus, lai viņi varētu sasniegt lielāku autonomiju un atbildības līmeni.

„Tāpat kā ir ārkārtīgi nepareizi „atņemt” indivīdiem to, ko viņi paši var izdarīt, izveidot pēc savas iniciatīvas, caur savu darbošanos, un rezultātā - dot sabiedrībai, tā arī tas ir netaisnīgi un tajā pašā laikā - tas ir nopietns ļaunums un pareizas lietu kārtības traucēšana, novirzīt kādu lietu izpildi lielākai un augstākai asociācijai, ja to var darīt un izdarīt zemākas organizācijas un apakšorganizācijas. Katrai sociālajai aktivitātei, ņemot vērā tās raksturu, vajadzētu piesaistīt palīdzību no ārpuses un no citām sociāla rakstura organizācijām un nekad nevajadzētu tās iznīcināt un padarīt par savas organizācijas daļu.”²³

3. **Līdzdalība:** mēs garantējam, ka cilvēki, kuriem mēs kalpojam, tiek iesaistīti projektu, kurus mēs uzsākam viņu labā, radīšanā, pārraudzīšanā un iedzīvināšanā, kā arī pie saistošu lēmumu pieņemšanas un procesā līdz pat izvērtēšanai. Līdzdalība ir cilvēcīgā cienīguma/ pašcieņas izpausme un ietver dalītu atbildību par cilvēku kopienu. „Caritas” ir nodevusies attīstības procesiem, kas kā prioritāti izvirza aktīvu līdzdalību kā demokrātiskas un iekļaujošas sabiedrības pamatu.

„Cilvēka - personas cieņa ietver tiesības ņemt aktīvu līdzdalību sabiedriskajās lietās un dot personīgu ieguldījumu tās pilsoņu kopējam labumam.”²⁴

4. **Iespēju attīstīšana:** mēs palīdzam cilvēkiem attīstīt un īstenot viņu pilnu potenciālu un veidot abpusēji cieņpilnas attiecības, lai viņi spēj kontrolēt un uzlabot savu dzīvju kvalitāti. Caur integrālu cilvēcisko attīstību un iespējām, mēs nodrošināsim aktīvas, efektīvas vietējās kopienas ar locekļiem, kuri spēlēs nozīmīgu lomu pilsoniskajā sabiedrībā.

„Es ceru, ka tur būs troksnis ... Bet es gribu, lai jūs panākat, ka tiek izdzirdēti savās diecēzēs. Es gribu, lai troksnis iziet ārpusē. Es gribu, lai Baznīca iziet ielās. Es gribu, ka mēs pretotos visam

²¹ „Caritas Internationalis”, „Caritas” partnerattiecību principi: „„Caritas Internationalis” rokasgrāmata pārdomām un darbībai”, 14. lpp. (Roma, 2003.g., <http://www.caritas.org/upload/par/partnership.qxd1.pdf>)

²² „Caritas Internationalis” statūti, pants Nr. 1.5

²³ Pāvests Pij XI, enciklika “Quadragesimo Anno”, AAS 23 (1931.g.), #79

²⁴ “Pacem in Terris”. Pāvesta Jāņa XXIII enciklika par vispārējā miera nodibināšanu patiesībā, taisnīgumā, žēlsirdībā un brīvībā (1963.g.), #26, www.vatican.va/holy_father/john_xxiii/encyclicals/documents/hf_j-xxiii_enc_11041963_pacem_en.html

pasaulīgajam, visam statistiskajam, visam ērtajam ... visam, kas varētu mūs padarīt noslēgtus un koncentrētus uz sevi. Draudzes, skolas, institūcijas ir izveidotas, lai „ietu uz āru”.²⁵

5. **Neatkarība:** mēs kā „Caritas” locekļi nosakām savu darbību prioritātes un programmas un neļaujam, ka mēs tiktu izmantoti kā instrumenti nacionālajās vai ārvalstu, ekonomiskajās vai politiskajās interesēs, īpaši, kad tās nav saskaņā ar Katoliskās Baznīcas mācību.

„Pozitīvas zīmes mūsdienu pasaulē ir augoša solidaritātes apzināšanās pašu nabadzīgo starpā, viņu piepūle atbalstīt vienu otru un viņu publiskās demonstrācijas uz sociālās skatuves, kas, bez vardarbības kā pēdējā glābiņa, informē par viņu vajadzībām un tiesībām valsts institūciju neefektivitātes un korupcijas priekšā.”²⁶

6. **Pārvaldība un atbildība:** mēs pieliksim visu iespējamo piepūli, lai būtu atbildīgi un varētu atskaitīties to priekšā, kam mēs kalpojam, kas mūs atbalsta mūsu darbā, un sabiedrībai kopumā. Mēs arī garantējam mums uzticēto resursu labu pārvaldību.

„Dažreiz notiek tā, ka tie, kuri saņem palīdzību, kļūst par palīdzības devēju apakšniekiem un nabadzīgie kalpo, lai „iemūžinātu” materiāli dārgo birokrātiju, kura patērē finansiālo fondu, kuri ir paredzēti attīstībai, pārmērīgi augstu procentuālo daļu. Tādējādi tiek cerēts, ka visas starptautiskās organizācijas un nevalstiskās organizācijas uzņemsies saistības, lai nodrošinātu caurspīdīgumu, informējot ziedotājus un sabiedrību par savu ienākumu to procentuālo daļu, kas ir tikusi piešķirta sadarbības programmām, par šo programmu patieso saturu un, galu galā, lai detalizēti runātu par pašas institūcijas izdevumiem.”²⁷

7. **Vienlīdzība, universālums, objektivitāte un atvērtība uz visiem cilvēkiem:** visas sievietes un vīrieši, meitenes un zēni ir radīti vienlīdzīgi, un katrs dod savu unikālu ieguldījumu pasaulē, kolektīvi īstenojot visu, kas ir patiesi cilvēcis. Mēs apņemas nodrošināt sievietes un vīriešus, meiteņus un zēnus vienlīdzīgu un aktīvu līdzdalību visā mūsu darbā.

Mēs kalpojam cilvēkiem taisnīgi, esot objektīvi, īpaši tiem, kuri ir visnabadzīgākie un visvieglāk ievainojamie, ņemot vērā viņu situāciju un pašu pausto vajadzību objektīvu izvērtēšanu, neatkarīgi no rases, vecuma, dzimuma, fiziskajām spējām, etniskās piederības, ticības vai politiskās pārliecības, patiešām bez jebkāda veida nelabvēlīgas šķirošanas.

„Mums ir ... jāatpazīst, jāaplicina un jāaizsargā vīriešu un sievietes vienlīdzīga personas cieņa: abu dzimumu pārstāvji ir indivīdi, ārkārtīgi unikāli visu dzīvo būtņu starpā, kuras ir sastopamas pasaulē.”²⁸ ... „Dodot sievietēm iespējas, kas vestu pie tā, ka viņu balsis tiek sadzirdētas, un kas nodrošinātu, ka viņas varētu paust savus talantus caur iniciatīvām, kuras paaugstina viņu vērtības,

²⁵ Pāvests Francisks, uzruna tikšanās reizē ar jauniešiem no Argentīnas, Riodeženeiro, 2013.gada 25.jūlijs, http://www.vatican.va/holy_father/francesco/speeches/2013/july/documents/papa-francesco_20130725_gmg-argentini-rio_en.html

²⁶ “Sollicitudo Rei Socialis”, pāvests Jānis Pāvils II, “Populorum Progressio” divdesmitajai gadadienai (1987.g.), #39, http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_30121987_sollicitudo-rei-socialis_en.html

²⁷ Pāvests Benedikts XVI, “Caritas in Veritate” (2009.g.), #47, http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/encyclicals/documents/hf_ben-xvi_enc_20090629_caritas-in-veritate_en.html

²⁸ Pāvests Benedikts XVI, tikšanās reizē ar katoliskajām kustībām par sievietes ieņemamā statusa, lomas u.c. paaugstināšanu; Sv.Antonija draudze, Luanda, Angola; 2009.gada 22.marts; http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/speeches/2009/march/documents/hf_ben-xvi_spe_20090322_promozione-donna_en.html

pašcieņas un unikalitātes sajūtu, kas veicinātu to, ka viņas sabiedrībā ieņem vietu, kas ir līdzvērtīga vīriešu ieņemamajai vietai.”²⁹

8. **Aizsardzība:** mēs cenšamies nodrošināt to cilvēku drošību, ar un kuru dēļ mēs strādājam, īpaši tas attiecas uz bērniem – nodrošināt viņu drošību saskaņā ar ANO Bērna tiesību konvenciju, nacionālo likumdošanu un „Caritas” Bērna aizsardzības pamatnostādņēm (2004) un citām labām praksēm.

„Es personīgi vēlējos atzīt ciešanas, kuras ir radītas upuriem, un ka tiek pielikta godīga piepūle gan lai nodrošinātu mūsu bērnu drošību, gan lai saskartos ar apvainojumus nesošiem apgalvojumiem, liecībām, kuras rodas, un atbilstoši un caurspīdīgi veiktu izvērtēšanu un darbošanos. ... Tieši tāpat kā Baznīca ir tikusi pareizi pārvaldīta saskaņā ar prasīguma pilniem standartiem šajā sakarā, tā arī visām citām institūcijām, bez izņēmuma, būtu jābūt pārvaldītām saskaņā ar tiem pašiem standartiem.”³⁰

9. **Tautsaimniecība:** kad vien ir iespējams, mēs lietojam vietējos resursus un produktus, kā arī, kur vien iespējams, mēs atbalstām vietējo ekonomiku, darot to tik tāl, cik tas neiztukšo krājumus vai neizsauc ārkārtīgu inflāciju.

„Subsidiaritāte, saprotot to *pozitīvā nozīmē*, [ir] ekonomiska, institucionāla vai juridiska atbalsts, kas tikusi piedāvāta zemākām sociālajām institūcijām. ... To iniciatīvai, brīvībai un atbildībai nevajag būt aizstātai.”³¹

10. **Rūpes par dzīvo radību un uzmanības pievēršana ietekmei uz apkārtējo vidi:** mēs aizsargājam cilvēkus un planētu, sekmējot pareizas attiecības ar visu Dieva radību, tā kā planēta un visi tās resursi ir uzticēti cilvēkveidīgajiem. Rīkojoties kā īsti visas radības pārvaldnieki, mēs, plānojot un īstenojot visu mūsu darbu, ņemam vērā arī jautājumus par mūsu darbības iespējamo ietekmi uz vidi un uz nākotnes paaudžu mantojumu.

„Dzīvās radības kultivēšana un rūpēšanās par to ir Dieva norādījums, kuru Viņš deva ne tikai vēstures sākumā, bet Viņš to ir devis arī katram no mums; tā ir Viņa plāna daļa; tas nozīmē vairot atbildības sajūtu un atbildīgu rīcību pasaulē, pārveidojot to tā, lai tā varētu būt par „dārzu”, par apdzīvojamu vietu mums visiem.”³²

11. **Saskaņotība:** mēs rīkosimies saskaņotībā cieši kopā ar nacionālajām valdībām un vietējām pašvaldībām, baznīcām, citām reliģiskajām organizācijām, pilsonisko sabiedrību, citu palīdzību sniedošo un attīstību veicinošo kopienu locekļiem un visām citām saistītām un nozīmīgām ieinteresētajām pusēm.

„Radusies no šī Apustuliskā Krēsla, kurš tad pārvaldīja un noteica tās darbību, impulsa, „Caritas Internationalis” ir izveidota, apvienojot kopā labdarības organizācijas, parasti – „Caritas” nacionālos atzarus. Šī konfederācija, tālu no autonomijas, uz kuru tiesības ir noteiktas katram

²⁹ Pāvests Benedikts XVI, pēcsinodes apustuliskais pamudinājums „Africae Munus” (2011.g.), #57, http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/apost_exhortations/documents/hf_ben-xvi_exh_20111119_africae-munus_en.html

³⁰ Pāvests Benedikts XVI, uzruna vizītes „Ad Limina” laikā ASV, adresēta Amerikas Savienoto Valstu bīskapiem, 2011.gada 26.novembris, Vatikāns, http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/speeches/2011/november/documents/hf_ben-xvi_spe_20111126_bishops-usa_en.html

³¹ Kompendijs, *op.cit.*, #186

³² Pāvests Francisks, vispārējā audience, 2013.gada 5.jūnijs, http://www.vatican.va/holy_father/francesco/audiences/2013/documents/papa-francesco_20130605_udienza-generale_en.html

atzaram, ierobežošanas, sekmē un kopj to [savienības labdarības organizāciju] sadarbību caur animācijas, koordinēšanas un pārstāvības aktivitātēm.”³³

12. **Aizstāvniecība:** mēs iestāsimies par un ar nabadzīgajiem un izstumtajiem, pārstāvot un aizstāvot viņu intereses gan nacionālajā, gan starptautiskajā līmenī, lai dotu liecību un runātu par viņu nožēlojamo stāvokli un par nabadzības un netaisnības pamatā esošajiem vai strukturālajiem iemesliem. Mēs būsim izmaiņu un sociālās transformācijas nešanas līdzdalībnieki, lai nodrošinātu cieņu uz cilvēka tiesībām.

„Es arī vēlētos uzsvērt, ka jūsu misija dod jums [„Caritas”] iespēju spēlēt nozīmīgu lomu starptautiskā līmenī. Pieredze, ko jūs esat uzkrājuši šo gadu laikā, ir mācījusi jums būt par aizstāvjiem starptautiskajā kopienā, un paust veselīgu antropoloģisku viedokli, kas ir katoliskās mācības kopts un aizstāv cilvēka dzīvības cieņu ... Viss, ko jūs sakāt un darāt, un liecība par jūsu dzīvēm un darbībām ir nozīmīga un paliekoša un dod ieguldījumu indivīda integrālā labuma attīstībā.”³⁴

13. **Mācīšanās un darbinieku attīstība:** mēs uzņemamies saistības, lai uzlabotu mūsu darbu – ko mēs darām un kā mēs to darām – caur nepārtrauktām pārdomām par sevi un izdarīto u.c., spēju attīstīšanu, pārraudzību, izvērtēšanu, zināšanu prasmīgu izmantošanu un stratēģisko plānošanu. Mēs ieguldīsim savos darbiniekos, lai nodrošinātu, ka viņiem ir prasmes, pieredze un formācija, kas viņiem ir vajadzīga, lai izpaustos viņu pilns potenciāls un lai nodrošinātu, ka „Caritas” pauž savu potenciālu un nes vislielākās iespējamās pārmaiņas tiem, kuri ir nabadzīgi, atstumti vai apspiesti.

„Baznīcas labdarības organizācijām, sākot ar „Caritas” (diecēžu, nacionālajā un starptautiskajā līmenī), ir jādara viss, kas ir to varā, lai nodrošinātu resursus un pāri visam – darbiniekus, kuri ir nepieciešami šim [labdarību, palīdzību sniedzošam] darbam. Individīdiem, kuriem rūp tie, kuri ir vajadzībās, pirmkārt, vajag būt profesionāli kompetentiem: viņiem ir jābūt atbilstoši apmācītiem – ko un kā darīt – un ir jābūt ar vēlmi un gatavību nepārtraukti profesionāli augt. Papildinot jau teikto – kamēr profesionālā kompetence ir kā primārā un fundamentālā prasība, pati par sevi tā nav pietiekama. Mēs saskaramies ar cilvēcīgām būtnēm un cilvēcīgām būtnēm vienmēr vajag kaut ko vairāk, nekā tehniski pareiza aprūpe. Viņiem vajag cilvēcīgumu. Viņiem vajag sirds izjustu ieinteresētību – rūpēšanos.”³⁵

14. **Rūpes par darbiniekiem:** mēs nodrošinām taisnīgus, cienīgus un noturīgus (ilgā laika periodā) darba apstākļus visiem mūsu darbiniekiem un izpildām savu pienākumu – rūpēties par darbiniekiem, nodrošinot labas prakses esamību cilvēkresursu pārvaldīšanas jomā un pakļaujoties atbilstošās jurisdikcijas darba likumdošanai.

„Strādājošo tiesības, tāpat kā visas citas tiesības, ir balstītas cilvēciskās personas dabā un tās pārdabiskajā cieņā.”³⁶

³³ Pāvests Jānis Pāvils II, “Pēdējo vakariņu laikā” – vēstule, adresēta “Caritas Internationalis”, sakarā ar publiskas, juridiskas un kanoniskas personas statusa iegūšanu, 2004.gada 16.septembris, http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/letters/2004/documents/hf_jp-ii_let_20040916_caritas-internationalis_en.html

³⁴ Pāvests Benedikts XVI, uzruna, adresēta „Caritas Internationalis” ģenerālās asamblejas dalībniekiem, 2011.gada 27.maijs, *op.cit.*

³⁵ “Deus Caritas Est”, #31 a)

³⁶ Baznīcas sociālās mācības kompendijs, #301,

http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/justpeace/documents/rc_pc_justpeace_doc_20060526_compendio-dott-soc_en.html

Datums:

+ *Dear Alcard Rodríguez S.B.*

Mišels Rojs
(*Michel Roy*)

Ingars Stepkāns

Kardināls
Oskars Andres Rodrigezs Maradiaga
(*Oscar Andrés Rodríguez Maradiaga*)

**“Caritas Internationalis”
prezidents**

**“Caritas Internationalis”
ģenerālsēkretārs**

**“Caritas Latvija”
Direktors**

„Caritas Internationalis” pārstāvju padomes
APSTIPRINĀTS 2014.gada 18.maijā
1.